

Sygn. akt IV CSK 11/06

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. W. i T. W.

przy uczestnictwie Spółdzielni Mieszkaniowej "D." w O.

i P. P.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Spółdzielni Mieszkaniowej

"D." w O.

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 30 września 2005 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 września 2005 r., wydanego w sprawie o wpis, uczestniczka postępowania Spółdzielnia Mieszkaniowa „D.” w O., powołując się na nieobowiązujący przepis art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., uzasadniła „wniosek o rozpoznanie kasacji” tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo; z uzasadnienia wniosku nie wynika, jakie przepisy - zdaniem skarżącej - doznały takiego naruszenia i w czym miałyby się ono przejawiać.

Sąd Najwyższy, badając dopuszczalność skargi, zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać obok wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania także jego uzasadnienie. Prawidłowa wykładnia tego przepisu wymaga uwzględnienia treści art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź też skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyraźny związek, jaki zachodzi między wymienionym wymaganiem stawianym przez ustawodawcę skardze kasacyjnej, a instytucją tzw. przedsądu, w ramach którego Sąd Najwyższy bada, czy zachodzą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., prowadzi do wniosku, że dla spełnienia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie jest wystarczające odwołanie się przez stronę skarżącą do jakichkolwiek okoliczności, które jej zdaniem przemawiają za takim rozpoznanie. Jedynie wyraźne odniesienie się do co najmniej jednej z przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c i przedstawienie argumentacji przekonującej, że przesłanka taka w istocie w sprawie zachodzi stanowi zadośćuczynienie obowiązkowi wynikającemu z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Celem wprowadzenia tego obowiązku jest bowiem umożliwienie stronie skarżącej wykazania, że jej skarga powinna zostać rozpoznana, a to może nastąpić jedynie wówczas, gdy przynajmniej jedna ze

wspomnianych przesłanek w sprawie występuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, jeszcze niepublikowane).

Wniosek powyższy wspiera utrwalone stanowisko judykatury, która w poprzednim stanie prawnym przyjmowała, że okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania, które skarżący miał obowiązek przedstawić na podstawie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., musiały wprost nawiązywać do przesłanek wskazanych w art. 393 k.p.c., gdyż według tego przepisu, to właśnie ich brak w sprawie upoważniał Sąd Najwyższy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania. Wprawdzie obowiązujący obecnie art. 398⁹ § 1 k.p.c. określa podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania, a nie odmowy, jednakże zmiana ta ze względu na swój charakter niewątpliwie pozostaje bez wpływu na aktualność przedstawionego stanowiska.

W stosunku do poprzedniego stanu prawnego nastąpiła natomiast istotna zmiana, mająca bezpośredni wpływ na realizację obowiązku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Zmianie uległ bowiem katalog przesłanek, na które można powoływać się celem wykazania, że skarga powinna zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z przywołaną treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c. obecnie przesłanką taką nie jest już powołane przez uczestniczkę oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie. Jeśli więc zdaniem Spółdzielni postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 30 września 2005 r. było dotknięte taką wadą, skarżąca mogła w celu spełnienia wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazać, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a występowanie tej przesłanki uzasadniać tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo.

Podsumowując, skoro uczestniczka nie wskazała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało uznać, że jej skarga pozbawiona była uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a co za tym idzie podlegała, jako niedopuszczalna, odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.